

Jules Wakeová

Zasnežená

COVENT GARDEN

Prežite tieto Vianoce v romantickom Londýne

AKTUELL

Jules Wakeová

Zasnežená

COVENT
GARDEN

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Jules Wakeová: Zasnežená Covent Garden

Z anglického originálu *Covent Garden in the Snow*, ktorý vydalo vydavateľstvo HarperImpulse an imprint of HarperCollinsPublishers, London, United Kingdom.

Copyright © 2017 by Jules Wake

Originally published in the English language by HarperCollinsPublishers Ltd. under the title *Covent Garden in the Snow*.

The author asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené.

Translation © Helena Šajgalíková 2021

Cover layout design © HarperCollins Publishers Ltd 2017

Cover photographs © Shutterstock

Cover design © Books Covered

Redakčne upravila: Tatiana Žárýová

Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s. r. o., Bratislava, Slovenská republika

Slovak edition © AKTUELL 2021

ISBN 978-80-89873-36-4

Keď mala Jules desať rokov, po prvý raz vyhlásila, že sa chce stať spisovateľkou.

Počas kariéry jej pozornosť však pútal oslnivý svet styku s verejnosťou. Pracovala vtedy pre mnohé luxusné značky a brala novinárov na pracovné cesty do takých úžasných miest, ako sú Turín, Miláno, Ženeva, Paríž, Brusel či Amsterdam, a občas stratila nejakého čudného člena novinárskej výpravy na letisku. Ponúkalo jej to možnosť ochutnávať fantastické jedlá, popíjať alkoholické nápoje zadarmo a poskytovalo možnosť získať na tlačových správach spisovateľské zručnosti pre svoje knihy súčasne so štúdiom európskych miest.

Nakoniec ju hlasy v hlave presvedčili, že je načase zastaviť sa a napísať román, o ktorom neprestajne hovorila. Po debute *Hovor so mnou* z roku 2014 rýchlo nasledoval bestseller *Z Talianska s láskou* vydaný vo vydavateľstve HarperImpulse, zaradený medzi prvých desať v rebríčku Amazon Kindle. Onedlho vyšiel román *Tieto Vianoce z Paríža s láskou* a potom bestseller *Útek na Riviéru* vydaný vo vydavateľstve Avon v júni roku 2017.

*Venujem svojej mame Di,
naozajstnej umelkyni mejkapu,
a deťom Ellie a Mattovi,
ktorých láska k divadlu je nákazlivá.*

Prvá kapitola

Pre: Felix@nutsmarketing.co.uk

Od: Matilde@lmoc.co.uk

Správa s vysokou prioritou –
Asi problém s toaletným papierom

Ešte pracujem, je neskoro, prosím, nahraj zápas Arsenalu a nezabudni toaletný papier!!! Kúp ho, ak pôjdeš večer na nákup – a pripomínam, že nijaké gumové medvedíky a čokoládové arašidy, potrebujem potraviny, z ktorých sa dá variť!

Dúfam, že si videl moju knihu *Projekt Rosie*, lebo mám nepríjemný pocit, že som ju nechala vo vlaku.

Tillyx

Nie! Nie! Prestaň! Aj keď som vedela, že to zrejme nemá nijakú cenu, trieskala som do klávesnice a náramky mi vyťukávali rytmus ako rumba gule, zatiaľ čo som zrak nespúšťala z obrazovky, *Kúzelníkov učeň* bol zasa na konci. Počet odoslaných emailových správ sa zvyšoval kozmickou rýchlosťou.

Päť!

Potom desať!

Dvanásť, osemnásť, dvadsaťjeden, tridsaťtri.

„Dočerta.“ Toto nie je pravda! Emailová správa s vysokou prioritou – *Asi problém s toaletným papierom*, ktorá mala byť odoslaná Felixovi, sa rýchlo presúvala ktovie kam.

Moja šéfka Jeanie zdvihla zrak od parochne, ktorú práve upravovala.

„Čo si zase vyviedla?“ spýtala sa, prevracajúc oči zvýraznené hrubou čiernou linku, keď ku mne podišla a postavila sa mi za chrbát. „Len mi nepovedz, že si zasa poslala email rovno Alison namiesto Felixovi. A pripojila si fotografiu doktora Who namiesto tvojej hlavnej postavy a poslala ju vedúcej garderobierke v La Scale?“

Dajte mi paletu s líčidlami, zopár ceruziek a vhodný príčesok a jediným odborným šmahom nanesiem správny odtieň aj správne načesem šesťdesiatročného starca a zmením ho na neodolateľného Lotharia. Dajte mi počítač a zvýši sa možnosť, že vo svojej kuchyni pri šľahaní bielkov rozbijem atóm.

Viním za to moje biosféry. Je zrejmé, že sa ulievajú. Mobilné telefóny to už dávno vzdali a nedokážem nosiť hodinky, aby som sa nestrácala v časových plánoch. Moje spojenie s technológiami je čistá katastrofa. Jednoducho nemám trpezlivosť. Ale aj tak som si myslela, že som sa s emailom celkom nerozkmotrila.

Nanešťastie, keď raz ťuknete na myš, niet cesty späť. Zasa tá Pandorina skrinka. Presne ako Pandora? Akoby som dokázala odolať? Nakoniec, čo môžete očakávať, že urobí dievča na tej zlej strane dvadsiatych deviatych narodenín, keď sa blížia Vianoce a zdá sa, že jej snúbenec trávi viac času zameraním sa na gule v snookeri než skúmaním jej erotogénnych zón a nejaký náhodný odosielateľ jej pošle prílohu s názvom „Santa Baby“.

Znelo to milo a neškodne. Keď som prílohu otvorila, bola ešte milšia – na obrazovke mi na zvuk zvončekov tancoval veľmi príťažlivý Santa, skôr než si stiahol nohavice, aby odhalil

celý repertoár perverzákov, uškŕňajúcich sa nechutne ponad jeho plece. Len čo som pohla kurzorom v snahe prílohu zavrieť, Santa začal útočiť a z rohov obrazovky vyskakoval rýchlosťou šialenej mäsiarky.

Len čo po počiatočnom tanci zábavný obrázok zmrzol, už neponúkol nič viac, než to, že nepredvídateľne vystreľoval z krajov obrazovky ako pingpongová loptička. A keď som skúsila správu zavrieť, všetko sa zbláznilo.

Len som bezmocne sledovala, ako sa hrnú emailové správy s rovnakými predmetmi, akoby to boli ozbrojené, nebezpečné poštové holuby, čo vylietajú z klietky bez ohľadu na problém s toaletným papierom. Až teraz som si uvedomila, že sa deje niečo oveľa zlovestnejšie.

Počty odoslaných správ neprestávali rásť.

Päťdesiatšesť, šesťdesiatdeväť...

Poznám vôbec toľko ľudí?

Zvuky počítača pod stolom boli čoraz hlasnejšie a rýchlejšie a nadobúdali intenzitu lietadla pred vzlietnutím. Vypnúť počítač som nepovažovala za riešenie. Každú chvíľu mohol vyštartovať.

Jeanie ukázala jedným zo svojich upravených, nakrátko ostrihaných nechťov na obrazovku. „Do Vianoc je ešte šesť týždňov. Čo to má byť?“

„Zjavne Santa Baby, len ho neviem zavrieť.“

Pokrútila hlavou. „Neotvorila si prílohu, však?“

Teraz nebol čas na to, aby som opravovala jej chyby v angličtine.

„Kto? Ja?“ Zoširoka som sa na ňu usmiala a pokrčila som plecami. „Možno aj áno. Och?“

„Ako to teda vyzerá, Tilly?“

Obe sme tam stáli a uprene hľadeli na obrazovku. Len podvedome som zachytila, že dvere do štúdia zavrzgali.

„Je len jedno riešenie.“ Spustila som sa na kolená, vytrčila zadok a urobila som tú najzákladnejšiu vec. Vytiahla som zástrčku počítača zo zásuvky.

Začula som Jeanin hlboký nádych.

„Čo?“ vyplazila som sa spod stola a uvedomila si, že sa mi vyhrnula sukňa. „Nemôžem tým nič pokaziť, pravda?“

Zostalo ticho a nevedno ako, vycítila som, že je tam ešte niekto. Niekto sa díval z vtácej perspektívy na moju obľúbenú fialkovú hodvábnu bielizeň a čipkové nohavicové kombiné, ktoré bolo vlastne iba samá čipka, ak rozumiete, čo tým myslím.

Ešte vždy som bola na štyroch, keď som sa pootočila a zrazu som nad sebou zazrela pána nádherného zízat' na mňa, pričom výraz na jeho tvári skôr predstavoval riadne nazlosťteného džentlmena.

„Čauko,“ zakvičala som ako obrovský škrečok. Nespúšťala som z neho zrak a srdce mi vynechávalo. Niekto musel byť naozaj štedrý, keď rozdával gény dobrého výzoru.

„Čo to, dočerta, robíte?“

Bolo to skutočne nespravodlivé! Ešte aj jeho hlas – vláčny ako topiaca sa čokoláda so sotva badateľným prízvukom. Čo je to so mnou? Preboha, som predsa šťastne zasnúbená žena.

Zjavne hrali hlavnú rolu jeho zelené oči, vystúpené líčne kosti a krátke tmavé vlasy, čo v tom okamihu vykresalo iskru sexuálnej príťažlivosti a zvýšilo mi pulz na úroveň vhodnú na intenzívnu lekársku starostlivosť. Žiadostivosť vyvolaná na prvý pohľad. Nič viac. Moje libido sa prebralo a všimlo si ho. Koniec-koncov, mojim ženským orgánom sa doma práve nedostávalo veľa pozornosti. Samozrejme, len žiadostivosť.

Uvedomila som si, že ešte vždy čaká na odpoveď.

„Len som si myslela, že ho treba reštartovať.“ Rozhodným tónom som preniesla frázu, ktorú som zopárkrát počula od Felixa.

Prižmúril oči a zovrel pery. Pregelgla som naprázdno. Aj s tým strach naháňajúcim pohľadom zostával neuveriteľne príťažlivý.

„Reštartovať,“ zrukol to slovo s toľkým jedom, že by dokázal odrovnať celý tím maskérov.

S nádejou v očiach som sa usmiala a prikývla.

Zavrel oči a na tvári sa mu usadil výraz utrpenia. Všimla som si, ako sa mu napáli čeluste, keď zaťal zuby.

Len čo ich uvoľnil, nahla som sa k nemu a dotkla sa mu ruky. Taký stres nikomu nerobí dobre. „No, veď ide len o počítač. Bude to v poriadku. Vlastne ho ani veľmi nepoužívame.“

Kútikom oka som zachytila, ako Jeanie sotva badateľne pokrútila hlavou.

„Môžete mi hneď dať pero a papier.“ Povzbudzujúco som sa naňho usmiala.

Jeanie na mňa zhrozene pozrela.

V zelených očiach sa mu zjavil priškrtený nádych, ale nedokázal potlačiť slabý záchvev úst, akoby sa chystal usmiať. „Viete, kto som?“

Nepoznala som ho, ale zdalo sa, že podľa neho by som mala. V tom obleku, ktorý prispieval k celkovej ohromujúcej príťažlivosti (a ja bežne nemusím manažérske typy), nevyzeral, že by tu pracoval. Sako z jemnej vlny zvýrazňovalo široké plecia a vyžehlené nohavice s ostrými pukmi naznačovali dlhé štíhle nohy. Sponzor na návšteve? Kandidát na pohovore? Dodávateľ?

Vzápätí som si všimla odznak pod sakom. Musí byť nový... och, ten je úžasný... už mi svitlo. Sláva. Nováčik. Minulý týždeň prišla správa, že vzali nového supermana, aby naložil naše počítačové systémy. Označila som ju ako nedôležitú, teda patriacu rovno do koša. Srdce mi poskočilo. Postavila som sa pred počítač, akoby som tak dokázala zakryť svoj nedávny priestupok.

„Pán Memo, hm, teda chcem povedať, pán...“ *Dá sa to ešte väčšmi pokaziť?*

„Walker. Riaditeľ IT.“ Spôsobom, akým to povedal, by sa mohol predstaviť aj ako „ochranca viery“ alebo niečo podobne významné.

„Jasné.“

„Takže slečna, pani...?“

Bez zaváhania sa pridala Jeanie: „Toto je Matilde Hunterová. Z nášho maskérskeho tímu.“ Moje meno vyslovila po francúzsky. Mala som pocit, že to spravila zámerne, akoby naznačovala, že angličtina nie je môj rodný jazyk, prečo by sa mi potom dalo veriť s počítačmi.

„To je presne ono, o čom som hovoril na schôdzi vedenia,“ obrátil sa k Jeanie.

Prikývla. „A ako som vysvetľovala na vedení, tu nie je významná potreba počítačov. Väčšmi riešime praktické otázky, ak chápete, čo tým myslím.“

„Hlúposť. Je dvadsiate prvé storočie. Ako si vediete prehľady inventára?“ Rozhliadol sa po neupratanej miestnosti, po polici so stojanmi s úplnými parochňami, niektorými s prichytenými na vzorkovnici pripravenými na úpravu a inými čiastočne upravenými. Ako nejaká čudná dúha žiarili z police všetky odtiene. Od bielej zo srsti jaka, ktorá sa používala na rokokové parochne v sedemnástom storočí, cez zlatisté Brunhildine kučery ku komplikovaným tizianovým prameňom a čiernym prstencom.

„Je predsa jasné, že musíte mať prehľad, koľko máte parochní a koľko materiálu ste použili.“

Obe s Jeanie sme švihli pohľadom na starú registračnú skriňu s pokrčenými kartami, ktoré sme používali.

„Nielenže toto miesto,“ zavrtal sa do mňa pohľadom, „potrebuje dôkladne zreorganizovať, ale vy...“

Na kratučký moment mu niečo blysko v očiach.

„... sa potrebujete naučiť, ako správne zaobchádzať s počítačom. Nikdy... ale nikdy nevytrhávajte kábel zo zásuvky. Ne...“ Opäť sa mu sotva badateľne vykrútili kútiky úst. „Nereštartujte ho.“ Výraz sa mu trochu uvoľnil, ale naozaj tu hovoríme len o troche. Ešte vždy pôsobil hrozivo. „Prosím, nechajte to na odborníkov.“

„Dobre, dobre,“ odvetila som a usmiala sa. Bože, ešteže neprišiel o dve minúty skôr, keď sa všetky tie emaily odosielali bláznivým tempom. Aspoň to nebolo také hrozné, ako mohlo byť.

Pre: Všetky oddelenia

Prosím, prídte privítať nášho prvého riaditeľa IT, pána M. Walkera, ktorý k nám prišiel z významnej finančnej inštitúcie v City.

V Londýnskej metropolitnej opernej spoločnosti je to nové miesto. Verím, že sa bude u nás cítiť vítaný a že mu poskytnete všetku pomoc, kým sa bude oboznamovať s našou úžasnou prácou.

Julian Spencer

generálny riaditeľ

Londýnska metropolitná operná spoločnosť

Druhá kapitola

Po zničujúcom incidente v miestnosti s parochňami sa tichá, nemocničná atmosféra v maskérskom tíme zmenila, akoby ste vstúpili do operačnej sály.

Miestnosť naplnilo ostré biele svetlo z osvetlených zrkadiel. Po celej dĺžke steny bol pod nimi biely pult bez jedinej škrvny, pred ktorým stál rad krémových kožených otočných kresiel. Vyzerali pôsobivo ako tróny čakajúce na kráľovské výsosti.

„Ahoj, Pietro.“ Luxusné kreslo vyplňal muž s impozantnou postavou, so širokými plecami a mohutným hrudníkom. Čakal na mňa.

„Tilly, zlatko.“ Oči mu pobavene žiarili pod tmavým hustým obočím, ktoré ostro kontrastovalo so striebornými vlasmi. Po oboch stranách mu trkotali ďalší operní speváci, kým čakali na svojich maskérov.

„Ako sa dnes máte?“ Rozvinula som čiernu pláštenku a prikryla mu ňou bohato zdobený kostým. „Páčilo sa vnučke v zoologickej?“

„Zlatko, zbožňovala to tam.“

Slová zneli ako *zbožne ňovalá*. Napriek všetkým tým rokom, ktoré prežil v Anglicku, nikdy nestratil taliansky prízvuk a svojimi výraznými samohláskami ma vždy rozosmial.

„Najmä hady.“ Prehnane sa striasol a žmurkol na mňa v zrkadle. „Bojovné dieťa. Nabudúce pôjdeme do Selfridges. Pozrieť sa na Santu. To bude oveľa civilizovanejšie.“

Nemyslel to vážne. Do dvanásťročnej Lottie bol zbláznený a často zašiel do jej školy v Notting Hill, aby sa prihovorenil združeniu rodičov. Nebolo to niečo, čo by podľa mojich skúseností veľa medzinárodných megahviezd robilo.

Vybrala som si paletu a skontrolovala, či mám všetko. Pre istotu som to urobila dvakrát. Znervózňovalo ma, ak som musela v polovici prestať a začať hľadať hnedú očnú linku alebo správny štetec.

Super, všetko bolo tam, kde malo byť. Pozrela som na Pietra v zrkadle. Na drevenom stojane pred ním trónila parochňa so splyvajúcimi dlhými vlasmi, ktorá ho po posledných úpravách zmenila v obľúbeného starého otca Dona Giovanniho.

„Aké ste mali ráno?“

„Hádala som sa s vírusom, hnusná otrava,“ odvetila som a pokrútila hlavou. „Mám pocit, že som ho všade možné rozniesla.“

„Čože?“ Na Pietrovej tvári sa zračili obavy a akoby na obranu si siahol rukou na krk. Jeho vzácne hlasivky by neboli na nič, keby prechladol.

„Nie, nie,“ zasmiala som sa. „Nešlo o ozajstnú chorobu. To len hlúpy počítač.“ Rýchlo som mu pohladila ruku. Nakaziť niekoho v hlavnej role, najmä ak ide o uznávaný barytón, bol *smrteľný hriech maskéra s poradovým číslom tri*. „Som bezvírusová.“ Rukami som urobila odmietavé gesto, aby som ešte väčšmi podporila svoje vyhlásenie.

Kým som mu na tvár nanášala linky a rôzne odtiene púdru, rozhovor, v ktorom mi vykresľoval lascívne príbehy o svojom hlavnom rivalovi, rýchlo postupujúcom americkom spevákovi, šteklivé klebety o svojich spoluhercoch v predchádzajúcom

predstavení hraničiace s urážkou na cti a o problémoch naučiť sa áriu na svoju nadchádzajúcu rolu, plynul ako vždy uvoľnene.

O pol hodiny neskôr som odložila ceruzku na očnú linku a paletu s líčidlami.

„Vďaka, krásavica.“ Pietro sa postavil a s úškrnom sa obdivoval v osvetlenom zrkadle. „Bože, ale som nádherný.“ Udrel si na rózporok semišových nohavíc. „Dokonale pripravený zviest svoju dennú dávku panien.“

„Pietro, vy ste teda zvrátený,“ zatiahol Vince, zatiaľ čo nánášal posledné vrstvy tieňov, aby vyčaroval jednej z údajne nešťastných panien pohľad lane. A ako Pietro kráčal po miestnosti vystavujúcu svoju panvu na obdiv, vybuchol chór pobaveného chichotu. Dokonca sa mu podarilo vyčarovať úsmev aj Jeanie, ktorá pred predstavením rada v tíme udržovala pokojnú atmosféru.

„Hej vy, poďte sem.“ Ukázala som naňho ukazovákom a donútila ho vrátiť sa do kresla. „Nebudete nikoho zvádzať, kým vám ešte raz neskontrolujem parochňu.“ Prstami som mu prešla po línii vlasov a na skúšku som parochňu potiahla na rôzne strany. Všetko držalo. Perfektné. *Smrteľný hriech číslo dva* bolo niečo, čo sa prejavilo uprostred predstavenia. Všetkým sa nám hlboko vryla Jeanina mantra – môžete veci šponovať potiaľ, pokiaľ parochňa drží na mieste.

„Aký máte pocit?“ narovnala som sa a kontrolovala, ako parochňa sedí. Vyzerala na ňom vynikajúco. Všetky parochne boli vyrobené ručne. Väčšinou sa zasielali overeným vlásenkárom, ale parochne hlavných postáv sa vyrábali v divadle. Ani som nechcela vedieť, koľko hodín práce s popichanými prstami si vyžiadala táto.

Pietro mykol hlavou ako lev a spustil si dlhé vlasy na plecia.

„Myslím si, že mi pasuje. Možno by som si ju mal nechať, keď pôjdem domov.“ Dvojzmyselne žmurkol. „Manželke by sa páčila.“

„Herci na prvú scénu, prosím.“ Amplión sa prebral k životu a zelektrizoval dočasne stíchnutú miestnosť. Nastala náhla trma-vrma, keď každý ožil, pripravený na prvý krok na scéne. Teraz, pri odpočítavaní vyťahnutia opony s dôslednosťou dobre vycvičenej armády, maskérsky tím poťahoval, narovnával, hladil a naposledy kontroloval svojich zverencov na vystúpenie pred obrovským publikom, zatiaľ čo tím garderobierok ako družičky na svadbe kontroloval, poťahoval a zastrkával.

O niekoľko poschodí nižšie sa v očakávaní večerného predstavenia usádzali do drahých sedadiel potiahnutých červeným zamatom dve tisícky návštevníkov. V hlave som mala úplne jasný obraz; vzrušený bzukot hlasov, mexické vlny hláv, ako sa návštevníci šúchali iným o kolená a ľudí pozorujúcich divadelnými ďalekohľadmi orchester usadený v orchestrálnej jame, ladiaci nástroje.

Už sme boli na odchode z maskérne a hrnuli sa do chodby, aby sme sa dostali za závesy, keď si Pietro zrazu pritisol ruku k hrudi. Na jednu hrôzostrašnú sekundu som si pomyslela, že dostal infarkt, kým na mňa zarazene nepozrel a nevytiahol si mobil.

„Pietro!“ vyhrkla som. V zákulisí boli mobily prísne zakázané, keďže mohli rušiť niektoré technické zariadenia. Nikdy predtým som uňho nijaký nevidela.

Tvár mu potemnela a v hneve našpúlil ústa, zatiaľ čo kontroloval meno volajúceho.

„Toto musím vziať,“ zaprotestoval, otočil sa späť do prázdnej maskérne a zabuchol za sebou dvere.

„Dočerta! Čo mám robiť?“ prešliapla som z jednej nohy na druhú a zrakom som prechádzala zo zavretých dverí na Jeanie a späť. Toto bolo neprebádané územie. Na jednej strane sa s hviezdou ako Pietro nehádate, na druhej strane však musíte zabezpečiť, že bude za závesmi, keď vytiahnu oponu. Neexistuje ospravedlnenie, neexistuje odklad.

„Dopekla!“ Jeanie pozrela na hodinky. „Chod' poňho,“ zašepkala a potlačila ma k dverám. Pohľadom plným obáv pozrela na zvyšok hercov postávajúcich na chodbe. „A nedaj sa odbiť. My pomaly ideme, ale určite príď hneď za nami.“

Slabo som začula vzrušený hlas, ozývajúci sa z telefónu, slová som však nezachytila. Ani som nepotrebovala, Pietrova tvár hovorila za všetko.

„Porca miseria!“ Prudko vyslovené slová krúžili po miestnosti, zatiaľ čo sa začal prechádzať a opakovane chrľil talianske kliatby.

S očami uprenými na hodinky som mu zastala cestu.

„Och...“ zlostne na mňa fľochol a pokrútil hlavou. Pripomenul mi rozzúreného leva – takého, čo by rád odhryzol niečiu hlavu.

„Urobia najlepšie, ak nevytlačia ani slovo! Ani jediné slovo, počujete ma?!“ vrieskal. Milý starký bol dávno preč. Jeho hnev v prudkých vlnách naplňal miestnosť. Ako som pri ňom tak blízko stála, pripadalo mi to, že držím boxerské vrece, zatiaľ čo Muhammad Ali trénuje pravý hák.

Cítila som, že sa mi rosí čelo. Bolo to hrozné. Musela som ho dostať na scénu.

Slabý hlas začal opäť čosi rapotať ako nahnevaný Dalek zo seriálu Doktor Who.

„To je mi jedno!“ Pietro sa vybral na ďalšiu túru na koniec miestnosti a zastal – rozzúrený býk pripravený každú chvíľu vybuchnúť. „Zastavte to! Vybavte súdny príkaz!“ V hlase mu zaznela hrozba.

Pohľadom zablúdil ku mne, oceľovo sivé oči mu blýskali a mne na chvíľu zastalo srdce. Dopekla, opäť to bol dokonalý *Krstný otec*.

„Zastavte to! Max, ste môj agent. Nechcem, aby ten príbeh vyšiel na verejnosť.“

Na chvíľu sa započúval a vzápätí až ofialovel. „Nechceli by ste, aby vaše vnúčatá v novinách videli také fotografie. Zastavte to. Je to vaša práca! Urobte to!“ Pietro vypol mobil zlovestným zovretím dlane.

„Merda!“ to slovo priam vyplul a telefón šmaril na stôl tak silno, až narazil o stenu za ním a spadol na zem. Jeho nečakaný výbuch ma prebral. „Pietro, ospravedlňujem sa, ale musíme ísť dole. Hneď teraz.“ Bola som sebou nadšená, ako pokojne sa mi to podarilo povedať. Vnútri som však mala pocit, že sa mi z hrude snaží prebiť netopier. Musela som ho dostať do zákulisia.

„Hneď teraz. Chcete, aby som išiel *hneď teraz* na scénu?“ Rukou sa chytil za krk a nehybne tam stál so zaklonenou hlavou.

„Áno,“ odvetila som. Mala som pocit, akoby som vykročila z útesu do prázdna, iba som v duchu dúfala, že mi hlas znie dosť rozhodne. Do hája, keby to nezvládol, Jeanie ma zabije. Spoliehala sa na mňa, že ho tam dostanem.

„Som priveľmi rozzúrený, hlasivky mám úplne napäté.“ Vykročil ku kreslu, každým pohybom pripomínal primadonu.

Opatrne som sa mu dotkla ruky. „Pietro, nie ste taký rozzúrený, ako by bolo obecenstvo. Niektorí čakali roky, aby vás videli. Nemôžete ich sklamať.“

Vystrel sa. Prižmúril oči a prikývol.

„Urobte to pre nich. Nedovoľte, aby zvíťazili,“ hlavou som kývla k mobilu na zemi. Pridržala som mu dvere a ustúpila na bok, aby som ho vzápätí nasledovala. Kráčal rezko chodbou, takmer som musela za ním bežať, aby som s ním udržala krok. Nečakane však zastal a ja som doňho vrazila. Zvrtol sa, chytil ma za zápästia a uprene na mňa pozrel.

Čo teraz? Aj keď mi držal ruky, dovolila som si zúfalý pohľad na hodinky. Štyri minúty do vyťahnutia opony.

„Milujete svoju prácu?“ vyletelo z neho. „Toto je všetko, čo ste chceli v živote robiť?“